1987 MARILE SUCCESE ALE UNUI AN BOGAT, SPERANȚE ÎNTEMEIATE PENTRU ANUL OLIMPIC 1988

1987, anul preolimpic, era menit, firesc, să verifice și să valideze regulile de bază pentru succes, adică să releve, prin rezultate la marile competiții internaționale și randament în timp, dintre candidații la proxima ediție a Jocurilor Olimpice pe cei mai bine pregătiți, capabili să urce pe podiumul de premiere.

Aflați în ciclul cvadriennal de pregătire, dar și în anul 40 al Republicii, al Conferinței Naționale a Partidului, oamenii sportului, detașament destoinic și dinamic, animat de entuziasm revoluționar, și-au dimensionat activitatea cotidiană după obiectivele majore ale actualității, care necesită, în primul rînd, fapte de muncă, profesionalism și competitivitate, adică o pilduitoare conștiință civică și patriotică. Pentru că performanța se muncește ! Astfel, în bilanțul 1987 figurează 87 medalii la campionatele mondiale și europene, din care 22 de aur.

Gîndind în perspectivă și acționind cu responsabilitate, în spirit novator, sportivii și antrenorii, federațiile de specialitate, organele de conducere ale mișcării sportive și ceilalți factori cu atribuții în acest domeniu contribuie cu trăsături distinctive la biografia contemporană a României socialiste, prin afirmarea în lume a talentului tineretului nostru, prin performeri care, concurînd sub culorile Tricolorului, afirmă în arena internațională dorința de întrecere pașnică și respect reciproc a popoarelor și statului nostru.

TRADIȚIA ȘI ÎNALTELE REZULTATE ALE GIMNASTICII FEMININE

Cînd n-ai împlinit încă 15 ani și devii campioană a lumii, totul ți se poate părea o frumoasă poveste. Poveste care nu poate începe precum la Petre Ispirescu cu „a fost odată", ci „nicicînd", pentru simplul fapt că nu a fost „odată", demult, ci acum, foarte recent, spre sfîrșitul lui octombrie, iar cu „nicicînd" povestea este împlinită. Ce-i drept, o româncă, Aurelia Dobre, a devenit atunci, în sala Ahoy, din Rotterdam, pentru prima dată campioană absolută mondială de gimnastică, dar munca (începută de la vîrsta de 5 ani), dragostea fără preget pentru gimnastică (care include prima sală, primul club, Dinamo, primii profesori, colegele și antrenorii de la lot, primele succese care au venit la vîrsta experienței, cînd, la 8 ani), dorința nestăvilită de a-și autodepăși și de a se afirma sub culorile tricolore („roșu, galben și albastru sînt culori miraculoase nu numai pentru că fac parte din stema României, ci pentru că din combinația lor se pot obține toate celelalte culori", inclusiv aurul, argintul și bronzul medaliilor...) sînt proprii întregii școli feminine românești de gimnastică, care, începînd cu Nadia și fluturașii ei, din anii cînd actuala campioană a lumii se năștea, au dus faima sportului nostru în lume.

Și nu trebuie să coborîm pe scara anilor pentru a readuce în memoria dv., stimați cititori, alte asemenea momente memorabile, pentru că, iată, tot în acest an, în primăvară (desigur că dv., ca iubitori și cunoscători ai sportului, v-o reamintiți cu culorile lui april), o altă gimnastă româncă, **Daniela Silivaș** (Centrul olimpic de la Deva), colega de echipă și prietena Aureliei Dobre, devenea campioană absolută a Europei, la Moscova, chiar pe terenul propriu al principalelor contracandidate, gimnastele sovietice! Ceea ce nu știm dacă vă mai amintiți este faptul că acest an abia pornise la drum și clasamentul pe 1986 al celor mai buni gimnaști din lume, alcătuit de Federația internațională de specialitate (F.I.G.), aducea pe primul loc pe Daniela Silivaș, urmată de coechipiera ei, Ecaterina Szabo, într-un simbolic schimb de ștafetă între generația J.O. '84 (care s-a distins la Los Angeles) și cea a J.O. '88 (pe care o dorim pe cea mai înaltă treaptă a podiumului olimpic, ca în acest an la „mondiale" și „europene"). Bilanțul delegației României a fost grăitor pentru valoarea și resursele școlii noastre: 10 medalii, dintre care 6 de aur (realizate de Daniela Silivaș, campioana absolută, care a dominat și finalele pe aparate, obținînd alte 3 medalii de aur), 3 de argint (Daniela Silivaș, Eugenia Golea, Camelia Voinea) și 3 de bronz (Eugenia Golea și, în întrecerea masculină, Marian Rizan, de două ori).

Să revenim, însă, la „mondialele" de la Rotterdam, acolo unde, așa cum foarte plastic scria cotidianul parizian de sport „L'Equipe": AURELIA DOBRE A ÎNVINS, ROMÂNIA A TRIUMFAT. După ce se afirmase anul trecut ca o reală speranță a gimnasticii noastre la Campionatele Europene de junioare de la Karlsruhe, mica dinamovistă a trebuit să facă față unei accidentări care a ținut-o cîteva luni în afara pregătirii. Dar premisele cu care pornise pe drumul aspru al marii performanțe — munca și perseverența — au ajutat-o să revină rapid în actualitate. Văzînd-o la primul ei concurs cu public după refacere, Dinamoviada internațională din luna iunie, de la București, cînd eleva silitoare lua din nou nota 10, ne-am exprimat convingerea că Aurelia Dobre și-a depus candidatura pentru **echipa reprezentativă, aflată înaintea C.M. Echipă care avea să demonstreze strălucit — nu numai prin victoria în sine, ci și prin pilduitoarea omogenitate valorică și morală, prin coeziunea spiritului de luptă sportivă și intr-ajutorare — că este o adevărată echipă,** un colectiv unit, animat de dorința fierbinte de a înfățișa, în plenitudinea sa, talentul ridicat la puterea incontestabilei valori prin muncă și dăruire. Reprezentativa feminină a României, alcătuită din Aurelia Dobre, Daniela Silivaș, Ecaterina Szabo, Camelia Voinea, Eugenia Golea și Celestina Popa și pregătită cu înaltă competență de un colectiv de antrenori format din Adrian Goreac, Maria Cosma, Octavian Belu și Adrian Stan, a cucerit titlul de campioană mondială, oferind miilor de spectatori, care au umplut pînă la refuz „Ahoy-sportpaleis" din Rotterdam, un recital de înalt nivel și măiestrie. Și succesului pe echipe (după premiera din 1979) de la Fort Worth, a generației Nadiei Comăneci) i-au urmat premiera titlului de campioană absolută la individual, prin Aurelia Dobre, și salba de medalii, care s-a adăugat strălucitului bilanț în finalele pe aparate unde, ca și la „europenele" de la „Olimpiiski" din Moscova, am avut cîte două prezențe în fiecare finală, încununate cu alte șapte medalii. Astfel, patru dintre componentele echipei noastre au urcat pe podiumul de premiere, în afara probei pe echipe: Aurelia Dobre (medalie de aur la individual compus și bîrnă. (bronz — bîrnă). Deci, un to- la Silivaș (aur — paralele și sol, bronz — individual compus), Eugenia Golea (argint — sărituri), Ecaterina Szabo (bronz — bîrnă). Deci, un total de 10 medalii — 5 de aur, 1 argint și 4 bronz — dovedind, la un interval de cîteva luni, o ascensiune greu de presupus din afară, în raport cu „europenele" (8 medalii, cu 4 de aur), dar pe deplin clădită dinăuntru prin conjugarea unor factori responsabili de reală specialitate și profesionalitate, care au asigurat sportivelor excelente condiții de pregătire, de muncă, școală și concurs, formîndu-le nu numai pentru marea performanță, ci și pentru marile examene ale vieții.

Școala românească de gimnastică și premiantele ei

După excepționalul succes de la Rotterdam, ziarul olandez „Trouw" scria: „Aurelia Dobre, a cărei evoluție este o îmbinare de vigoare, frumusețe și perfecțiune, a exprimat cum nu se poate mai bine concepția școlii românești de gimnastică feminină, o școală cu tradiție și multe succese în palmares. După ce a contribuit cu trei de zece pentru ca selecționata României să cîștige titlul pe echipe, Aurelia Dobre și-a adjudecat și titlul individual". Iar cotidianul francez „Le Figaro" completa : „Aurelia Dobre a confirmat, acumulînd atîtea note de 10, reînnoirea gimnasticii românești, marile sale posibilități pentru Jocurile Olimpice".

Se validează, deci, ceea ce afirma la finele anului 1935, după încheierea C.M. de la Montreal, antrenorul coordonator al lotului reprezentativ feminin de gimnastică, prof. Adrian Goreac: „Am obținut, poate, mai puține medalii decît ne așteptam, dar am cîștigat, în schimb, o echipă. O echipă, practic, debutantă la «mondiale», dar cu mari perspective de a se impune cu autoritate în arena mondială într-un timp foarte scurt". În acest ciclu olimpic, deci, s-a construit o nouă și foarte tînără echipă. 1988, anul Jocurilor Olimpice, bate la ușă. Să sperăm că va fi anul roadelor depline pentru școala feminină românească de gimnastică.

Floretistele noastre s-au întors de la „mondiale" cu un „aur" și un „argint"

„FANTEZIA ȘI FORȚA STELEI, CAMPIOANA ROMÂNIEI"

Seară de sfîrșit de februarie. Stadionul din **Monte Carlo**, luminat **a giorno** ca pentru un spectacol de gală, este gata să primească în teren cele mai bune echipe de fotbal ale bătrînului continent, **Steaua București, campioana europeană a cluburilor, și Dinamo Kiev, cîștigătoarea Cupei Cupelor în 1986,** venite să-și dispute cea de a 12-a ediție a **Supercupei Europei.** Peste 120 de ziariști așteaptă cu emoție profesională primul fluier al arbitrului italian **Luigi Agnolin**, iar în final consemnează nu numai victoria de prestigiu, pe deplin meritată, a campioanei României (1—0 prin golul înscris de **Hagi**, în urma unei lovituri libere expediate cu măiestrie și pricepere de la aproximativ 25 m de buturile lui Cianov), **ci și** jocul complet, dinamic și spectaculos al elevilor **lui Anghel Iordănescu** și **Radu Troi**. Steaua a anihilat atacurile ofensive ale reputatului trio de internaționali Zavarov-Belanov-Blohin, dezechilibrînd, totodată, sistemul defensiv al echipei antrenate de Valeri Lobanovski, cea care constituie blocul funcțional al reprezentativei sovietice.

Supercupa europeană și autorul golului victorios Hagi

Astfel, Steaua București intră în palmaresul „Supercupei" europene alături de marile cluburi care au marcat importante momente în fotbalul internațional, Real Madrid, Internazionale Milano, Ajax Amsterdam, Bayern München, F.C. Liverpool. **Cine au fost fotbaliștii români care și-au pus semnătura, în premieră, pe prestigiosul trofeu? Stîngaciu, Iovan, Bumbescu, Belodedici, Bărbulescu, Bălan, T. Stoica, Bölöni, Hagi (Balint), Lăcătuș (Majaru), Pițurcă.** - Fotbalul etalat de echipa noastră campioană a lăsat o asemenea impresie încît specialiști reputați din soccerul mondial — oficialități, foste glorii ale balonului rotund, comentatori ai presei scrise și vorbite — nu și-au drămuit elogiile. Iată numai patru din multiplele opinii exprimate cu acest prilej de referință pentru fotbalul românesc, vizînd latura tehnico-tactică, spectaculozitatea și sportivitatea jucătorilor noștri: **„Steaua s-a distins printr-un joc dezinvolt și sigur, obținînd o victorie de mare răsunet în fața unui adversar care și aici a demonstrat alese calități" (Jacques George, președintele U.E.F.A.); „Steaua a prestat un fotbal de excelentă concepție tactică, probînd totodată că fair-playul poate fi prezent și în partidele cele mai importante, cu miză totală"** (Jacques Ferran, trimisul revistei „France Football"); **„Să nu-mi cereți să remarc pe cineva ! Întreaga formație română a evoluat la cea mai înaltă cotă !"** (Kevin Keegan, fost internațional englez și „gheata de aur" a Europei); **„Supercupa europeană vede înscris pentru întîia oară pe tabloul de onoare numele echipei Steaua București. Campioana României este noua realitate a fotbalului în general, reprezentată prin fantezie și forță. Fotbaliștii români au confirmat momentul lor de vîrf din anul trecut și sîntem siguri că vor mai reveni foarte repede pe înaltele scene continentale" (Fulvio Bianchi,** trimisul ziarului „Coriere dello Sport-Stadio").

Ce înseamnă foarte repede va arăta lidera campionatului nostru — și sperăm aceasta din toată inima, alături de toți iubitorii fotbalului românesc — în primăvara '88, Steaua aflîndu-se din nou acum în elita continentală a cluburilor campioane (primele 8 echipe).

Este, de altfel, și dorința fierbinte a fotbaliștilor militari, exprimată ca un angajament în telegrama adresată, după cîștigarea „Supercupei", tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, comandant suprem al forțelor armate: **„Vă raportăm, mult stimate tovarășe comandant suprem, că acest succes va constitui pentru fotbaliștii clubului militar «Steaua» un puternic imbold în obținerea unor noi victorii pentru a ridica fotbalul românesc, mișcarea sportivă națională pe culmi tot mai înalte, pentru a ne situa mereu la nivelul încrederii acordate de conducerea partidului, de dumneavoastră personal, și a ne aduce contribuția la înfăptuirea politicii partidului și statului nostru de pace și colaborare între toate statele lumii, la creșterea prestigiului internațional al patriei noastre".**

21 DE LAUREAȚI LA OLIMPIADA STUDENȚEASCĂ

În miez de vară am fost de față la cea mai mare competiție polisportivă internațională a acestui an preolimpic, **Jocurile Mondiale Universitare.** Cei peste 5 000 de competitori din peste 120 de țări de pe toate continentele, indiferent dacă au atins un înalt grad al măiestriei sportive sau abia aspiră la performanță, s-au întrecut, timp de 15 zile, la Zagreb, cu un caracteristic elan juvenil, pe stadioanele, terenurile, sălile, piscinele și pistele nautice ale străvechiului dar modernului oraș iugoslav, sub semnul prieteniei și al responsabilității tinerei generații, al înaltului comandament al epocii contemporane, sugestiv intitulat la această a 14-a ediție a Universiadei, **„Tineretul lumii pentru o lume a păcii".**

Și după ce ultimele medalii ale Universiadei '87 au fost decernate pe **Stadionul Dinamo din Zagreb**, în prima disciplină olimpică, printre cei care au urcat pe podium fiind și sportivele române **Marieta Ilcu** (aur — lungime), **Mitica Junghiatu** (argint — 800 m), **Sorin Matei** (bronz — înălțime), în timpul festivității de închidere a marii întreceri internaționale, satisfacția noastră, a tuturor celor care am participat la Zagreb, era deplină : **sportivii delegației universitare române obținuseră un strălucit succes, luptînd cu multă dăruire și entuziasm tineresc pentru culorile tricolore, urcînd pe podiumul de premiere la toate cele cinci discipline la care au participat: atletism, caiac-canoe, canotaj, gimnastică, înot, această ordine nefiind — așa cum am și transmis de la fața locului — valorică, ci alfabetică.** Reprezentativa **studențească a României a cucerit un număr impresionant de medalii, 43, dintre care 21 de aur, situîndu-se astfel pe un onorant loc 3 în clasamentul pe medalii, după tradiționalele (și mult mai numeroasele) delegații ale S.U.A. și U.R.S.S., candidate la primele locuri.**

Pe fundalul tineresc al încurajărilor venite din tribune (recordul absolut de spectatori a aparținut atletismului, cu o pleiadă de mari sportivi, mulți dintre ei urcînd apoi și pe podiumul „mondialelor", de la Roma, dar sporturile de apă au constituit surpriza prin tribunele arhipline), din întrecerea purtătorilor tricourilor naționale veniți din întreaga lume au apărut, zi de zi, performanțe de rezonanță internațională (inclusiv recorduri ale Universiadei), dispute spectaculoase și de reală ținută sportivă, figuri de prim-plan în topul diferitelor discipline, prezente în programul acestei Olimpiade studențești. Printre aceștia s-au aflat **mereu reprezentanții sportului universitar românesc, care și-au adus o contribuție remarcată ca atare de toate mijloacele mass-mediei prezente la Zagreb, ei înfățișînd opiniei sportive internaționale o imagine dinamică și reală a potențialului mișcării noastre sportive, a capacității** sale competitive în anul preolimpic.

Ponderea principală în bilanțul reprezentativei României l-au deținut sporturile pe apă, caiacul-canoea și canotajul (19 medalii, din care 10 de aur, adică de la toate probele la care au concurat), **împreună cu surata lor, înotul** (11 medalii, din care 7 de aur), pe pista de la **Jarun** și în piscina **Mladost, Maria Sava, Marioara Popescu, Dimitrie Popescu, Vasile Tomoioagă, Noemi Lung, Anca Pătrășcoiu,** împreună cu ceilalți purtători de cuvînt ai acestor discipline olimpice, acreditîndu-se pentru marile competiții ce urmau, Campionatele Mondiale și, respectiv, europene, adevărate examene în perspectiva tot mai apropiată a startului olimpic. Așa cum argumentam însă după J.M.U. de la Zagreb, rezultatele de prestigiu ale sportivilor noștri la Universiadă erau premise favorabile pentru C.M. și C.E. din acest an, dar perioada dintre cele două vîrfuri de formă trebuia chibzuită și urmărită cu grijă și profesionalism de către cei în cauză. Iar această probă de capacitate și profesionalitate a federațiilor de specialitate, a celorlalte organisme care concură la obținerea marii performanțe, a dăruirii depline a tehnicienilor și sportivilor selecționați, a fost trecută cu succes la Campionatele Europene de natație și la Campionatele Mondiale de canotaj.

ÎNOTĂTOARELE ȘI CANOTOARELE AU FOST... DE AUR

Chiar la debutul ediției '87 a Campionatelor Europene de înot, de la Strasbourg, la 18 august, în piscina olimpică acoperită **Schiltingheim** pe cel mai înalt catarg a fost înălțat drapelul de stat al României, marcînd, pe drumul ascendent al natației noastre, **o nouă premieră : primul titlu continental la nivelul seniorilor.** Autoare : aceeași Noemi Lung, tînăra băimăreancă de 19 ani, eleva antrenorului Gheorghe Dimeca, **multipla noastră campioană națională, una din vedetele de necontestată valoare ale Universiadei (unde a deținut recordul medaliilor obținute — 7 la număr !) care, la mai puțin de o lună după Zagreb, și-a încununat sezonul cu medalia de aur la proba preferată, 400 m mixt.** Doar după primul procedeu, fluture, Noemi a întors de pe poziția secundă a finalei, pentru ca apoi, valorificîndu-și pe deplin calitățile de spatistă, să se instaleze la conducere, fără a mai ceda pînă în final, încheind în stil de autentică campioană : 4:40,21, timp de valoare mondială, net superior celor ale sovieticei Dendeberova (4:42,62) și campioanei mondiale Nord (R.D.G.) — 4:44,09, clasate pe următoarele locuri ale podiumului. Era, totodată, o mult așteptată revanșă a înotătoarei române după „mondialele" de la Madrid '86 și o opțiune morală pentru podiumul Jocurilor Olimpice '88.

În programul zilei de debut au figurat trei finale și în toate trei reprezentantele noastre s-au clasat pe locuri de frunte, titlului continental adăugîndu-i-se „argintul" ștafetei de 4 x 200 m liber (**Stela Pura, Luminița Dobrescu, Anca Pătrășcoiu** și **Noemi Lung**, deci cu două dintre laureatele Universiadei în acest cvartet, care și el a realizat o premieră în ștafete) și „bronzul" **Tamarei Costache** la 100 m liber (la 50 m, a întors prima, se putea altfel ?). Și, așa cum consemna trimisul special al ziarului nostru la Strasbourg, într-o singură zi tinerele noastre reprezentante realizau mai mult decît în cei peste 20 de ani cîți au trecut de la prima medalie europeană (bronz) a **Cristinei Șopterian-Balaban** (acum, antrenoarea Ancăi Pătrășcoiu).

Și după ce Luminița Dobrescu (bronz la 200 m liber), Stela Pura (bronz la 400 m liber și 200 m fluture), Noemi Lung (bronz la 200 m mixt) și-au dovedit competitivitatea, înotătoarele noastre au încheiat participarea la cea de a 18-a ediție a „europenelor" la cel mai înalt nivel, victoria Tamarei Costache la 50 m liber fiind obținută, printr-o fericită coincidență, chiar în ziua atît de scumpă poporului român, 23 August. De altfel, la conferința de presă ținută după entuziasmanta sa cursă, Tamara Costache avea să declare: **„Această victorie este cu atît mai prețioasă pentru mine, pentru antrenorul meu, pentru sportul românesc, cu cît ea e venit, ca și la Madrid, la «mondiale», de Ziua Țării noastre dragi".**

În reuniunea finală a întrecerilor, printre marii campioni care și-au înscris numele ca învingători s-a aflat și eleva ploieșteancă **Tamara Costache** (antrenată de **Mihail Gothe**), campioana și recordmana mondială a probei de 50 m. Cei care se întrebau după seriile calificatorii, cînd Tamara înregistrase al patrulea timp, dacă prima sprinteră a lumii își va apăra cu succes această calitate în perimetrul continental, aveau să primească un răspuns clar prin finala condusă din cap în cap de înotătoarea noastră: 25,50 și locul I pentru Tamara Costache, care a rămas invincibilă !

Cu un remarcabil bilanț s-au întors acasă cele 7 fete care au concurat la Strasbourg: 8 medalii — 2 de aur, 1 argint și 5 de bronz, atestînd saltul spectaculos al înotului românesc în ultimii ani, clasat de această dată pe un grăitor loc secund, după puternica reprezentativă a R. D. Germane.

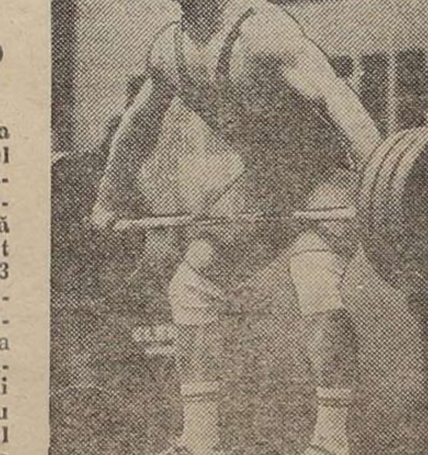
Prezent și... viitor, în înotul românesc

Deloc mai prejos, canotajul românesc a vîslit pe lacul **Bagsvaerd**, de lîngă Copenhaga, în postură de lider în clasamentul medaliilor din întrecerea feminină a Campionatelor Mondiale. Și dacă la Strasbourg au luat startul 7 înotătoare, la Bagsvaerd 7 tinere canotoare au devenit duble campioane mondiale: **Rodica Arba, Olga Homeghi** (la dublu rame și la 8+1), **Mariana Trașcă, Adriana Chelariu, Valentina Vîrlan, Veronica Necula, Ecaterina Oancia** (la 4+1 și 8+1), fapt unic în istoria canotajului! Acestora le-a ținut companie în frumoasa și simpla operație aritmetică de adunare **Livia Tianu** (în formula cîștigătoare de 8+1) și, mai ales, schifista **Maria Sava**, care și-a apărat cu succes titlul la cat. ușoară, după ce la Jarun își adjudecase (ca... încălzire) și titlul mondial universitar. Să nu-i uităm, însă, pe cei care au întregit colecția de medalii la Copenhaga: **Elisabeta Lipă** și **Liliana Geneș** (2 vîsle), **Dănuț Dobre** și **Dragoș Neagu** (2 rame) — argint; **Mariana Popescu** (schif simplu), **Vasile Tomoiagă, Dimitrie Popescu** și **Gheorghe Marin** (2+1) — bronz. **Deci, 8 medalii, adică 4 aur, 2 argint și 2 bronz.**

Anul trecut pe locul 2 (clasamentul feminin) în ancheta Asociației Presei Sportive, anul acesta din nou în top (locul 6 în clasamentul general al aceleiași anchete), tandemul dinamovist **Rodica Arba-Olga Homeghi** dovedește că „2 rame" a devenit, cum s-a mai spus, o... probă românească. După ce Rodica Arba a cucerit (alături de Elena Florea) titlul olimpic în 1984 și cel mondial în 1985, împreună cu noua sa colegă, Olga Homeghi (și ea laureată la Los Angeles la 4+1) a urcat din nou pe prima treaptă a podiumului mondial în vara trecută, pentru ca la Bagsvared echipajul românesc de 2 rame să-și păstreze titlul de campion al lumii. Și dacă soții Popescu (Mariana și Dimitrie) au alcătuit, prin „bronzul" cucerit în două probe diferite (simplu și 2+1), un inedit tandem, iată că și un echipaj de 4+1 rame provenit de la 4 cluburi (**Dinamo, Metalul, Steaua din București, Ceahlăul P. Neamț**), poate să fie deosebit de omogen și să se impună cu autoritate, chiar dacă s-a format și s-a afirmat după ediția anterioară a C.M., de la Nottingham. Școala aspră a Snagovului, școala muncii, pe arșiță sau ger, departe de facilitățile orașului, presupune caractere puternice și devoțiune pentru acest sport solicitant. Și iată că acești făuritori de performeri, care sînt antrenorii **Ion Boicu, Doina Bălașa, Horia Constantinescu, Larion Teodor**, găsesc și pregătesc asemenea oameni.

VALOAREA UNOR MEDALII

După ce, la **Campionatele Mondiale de la Roma**, reputata noastră atletă **Maricica Puică** a obținut, la aproape 37 de ani, o nouă medalie în atît de solicitanta probă de 3 000 m., s-a spus că argintul ei valora cît aurul. De ce? Pentru că multipla noastră campioană, deținătoarea titlului olimpic de la Los Angeles '84, a concurat în finala probei accidentată, operată la Roma la un deget de la mînă și tăiată adînc la picior de cuiele unei adversare din calificări, departe, deci, de o normală stare de sănătate. Și,

Nicu Vlad

în pofida acestor întîmplări nefericite, mobilizîndu-se exemplar, adunîndu-și toate resursele de rezistență și voință, Maricica Puică a atacat înainte de turnantă, intrînd prima în linia dreaptă. N-a mai putut face față, șchiopătînd și sîngerînd, sprintului final (camerele de luat vederi ale televiziunii italiene urmărindu-i cu interes, deopotrivă profesional și omenesc, eforturile deosebite), terminînd pe locul secund. Timpul înregistrat — 8:39,45, cea mai bună performanță a sa din acest an...

Elisabeta Guzganu era cunoscută pe planșele internaționale ca o floretistă care, după ce a intrat în plamaresul scrimei juvenile prin medaliile de bronz obținute la edițiile '83 și '84 ale Campionatelor Mondiale de tineret, s-a afirmat pe deplin cu ocazia Jocurilor Olimpice de la Los Angeles, cînd a urcat, împreună cu colegele din echipa României, pe treapta a doua a podiumului de premiere, clasîndu-se, totodată, pe locul 4 în finala de opt a probei individuale. Numele de **Elisabeta Tufan** nu spunea, însă, nimic la citirea listei de înscrieri a floretistelor la **Campionatele Mondiale de scrimă** din acest an, de la **Lausanne.** Pe parcursul întrecerii însă, pe măsură ce Elisabeta avansa pe tabloul de concurs, ajungînd chiar în finală, lucrurile s-au lămurit, pentru ca în momentul cînd Elisabeta Guzganu-Tufan primea trofeul și medalia de aur cuvenite noii campioane a lumii, ca și **medalia de argint, împreună cu echipa României (Reka Lazăr, Rozalia Husti, Georgeta Beca, Claudia Grigorescu)**, să se știe că tînăra floretistă română de 23 de ani s-a căsătorit și are chiar un copil de un an. Ceea ce nu știau, însă, cei aflați la **Palais de Beaulieu** din Lausanne era că, printr-o grăitoare coincidență, ultima floretistă română ce a deținut titlul de campioană a lumii, **Ecaterina Iencic-Stahl**, și-a început ascensiunea în elita internațională a scrimei tot prin intermediul „mondialelor" de cadeți, ajungînd apoi campioana mondială a senioarelor tot la puține luni după ce devenise mamă. Asemenea actualei campioane !

Campionatele Mondiale de haltere, de la Ostrava, s-au încheiat pentru delegația României o dată cu disputele categoriei 100 kg., în concurs intrînd reprezentantul nostru nr. 1, **Nicu Vlad.** Tînărul sportiv, figurînd deja în galeria marilor campioni ai voinicilor între voinici, a obținut trei medalii: aur la stilul smuls, argint la total și stilul aruncat. Mai puțin decît se așteptau cei care nu-i cunoșteau decît palmaresul și potențialul real, dar mai mult decît sperau cei care știau că Nicu Vlad urcase pe podiumul de concurs nerestabilit complet la un genunchi traumatizat înainte de suprema confruntare și care nu i-a permis antrenamente de intensitate maximă toată vara. **Voința extraordinară a acestui sportiv de excepție, dăruirea lui au învins și el a urcat, ca de obicei, pe podiumul de premiere,** ce-i drept, însă, doar o dată pe cea mai înaltă treaptă. Ca o promisiune, însă, pentru viitoarele mari întreceri cînd, pe deplin valid, va fi din nou cel mai bun om al categoriei sale.

Maricica Puică

Adică, un nou titlu olimpic! Spre ceea ce tind, prin efort conștient și dăruire, toți cei care se pregătesc pentru o înaltă reprezentare a sportului românesc.

Pagini realizate de Paul SLĂVESCU
Foto : Aurel D. NEAGU